

Emigranten, staten och kontakten

Fallstudie av Filippinerna och Indien i förbindelsemekanismer

Dag Håkansson & Jacob Juvon

Begreppsförklaringar

Förbindelsemekanismer = Bonding Mechanisms

ICWF = Indian Community Welfare Fund

IOM = International Organization for Migration

Klassificeringskomparation = Classification Comparison

MOIA = Ministry of Overseas Indian Affairs

MSSD = Most Similar Design

NRI = Non Residential Indians

OCI = Overseas Citizen of India

OIFC = Overseas Indian Facilitation Center

PEK policys = Politiska, Ekonomiska och Kulturella

PIO = People of Indian Origin

Abstract

Filippinerna och Indien är två utvecklingsstater som har ett stort antal emigranter. I båda dessa stater har det skett en skiftad politisk, ekonomisk och kulturell trend gällande åtgärder för dessa individer. Förbindelsemekanismer har ersatt den tidigare restriktiva emigrationspolitiken och blivit öppnare i sin hållning i en allt mer globaliserad värld. För att få bukt på, samt gynnas av detta trendsifte, har Filippinerna och Indien börjat se sina emigranter som långsiktiga investeringar för utveckling i landet och inte längre en tömning av humankapital. I vår uppsats kommer vi att beskriva dem förändringar som skett på alla tre områden samt göra en komparation mellan våra fall. Till vår hjälp använder vi oss främst av Anupam Chanders teori om förbindelsemekanismer och applicerar denna teori på vår undersökta empiri. Resultatet ska ge en fördjupad förståelse om hur utvecklingsstater med hög emigration hanterar situationen för att uppnå fortsatt statsfrämjande.

Nyckelord: Indien, Filippinerna, Förbindelsemekanismer, Emigration, Brain drain

Innehållsförteckning

1	Inledning.....	5
1.1	Syfte och Problemformulering.....	5
1.2	Metod och teori.....	6
1.3	Material och Källkritik.....	7
1.4	Avgränsningar.....	7
1.5	Disposition.....	8
2	TEORI.....	9
2.1	Förbindelsemekanism teori.....	9
2.1.1	Politiska förbindelsemekanismer.....	9
2.1.2	Ekonomiska förbindelsemekanismer.....	10
2.1.3	Kulturella förbindelsemekanismer.....	10
3	Bakgrund.....	11
3.1	Brain drain som tidigare forskning.....	11
3.2	Filippinsk bakgrund.....	12
3.3	Indisk bakgrund.....	13
4	Fall.....	14
4.1	Filippinerna.....	14
4.2	Indien.....	16
5	Analys och slutsats.....	19
5.1	Analys.....	19
5.2	Slutsats.....	20
6	Referenser.....	23

1 Inledning

Den nya världsordningen har ur vissa aspekter visat sig vara ett nederlag. I samband med kommunismens fall i många delar av världen var förhoppningen att en öppnare och mer globaliserad värld som skulle öka välbefindandet i form av inkomst, utbildning och social trygghet i form av en bättre välfärd (Jordan, et al, 2003, s. 1). Följdaktningen kan vi idag se att den nya världsordningen inte haft denna enbart goda effekt. Vi kommer vidare i uppsatsen presentera två fall i form av Filippinerna och Indien som drabbats av en hög emigration och presentera de konsekvenser det inneburit samt vilka åtgärder som vidtagits och implementerats för att lösa detta. Brain drain och förbindelsemekanismer kommer vara två återkommande begrepp. Förbindelsemekanismer delas in i tre stycken delar; politiska, ekonomiska och kulturella. Fortsättningsvis kommer dessa refereras som PEK policys. Brain drain uppmärksammar den stora emigrationens effekter. Denna del kommer att vara ett tidigare forskningsinslag i vår uppsats och redogöra för tidigare emigrationstrender. Nationalencyklopedin definierar begreppet brain drain som begåvningsflykt, kompetensflykt eller kunskapsflykt (NE). I uppsatsen kommer begreppet brain drain att syfta till individer som lämnar utvecklingslandet i syfte att arbeta utomlands och den problematik som det kan medföra. Förbindelsemekanismer kommer förklara rent praktiskt hur dessa två statsstater hanterat sin utflyttade befolkning som dränerar humankapitalet, d.v.s. det yrkeskompetenta segmentet i befolkningen. På lika grund som det skett en stor emigration i världen så har det som en naturlig följd skett en stor immigration. Vi kommer dock avgränsningsvis inte titta på immigrationsdelen utan undersöker Filippinerna och Indien som ses som goda exempel på stater som båda har haft en hög emigration. Båda har satt in olika PEK åtgärder för att bromsa in och återanknyta dem utflyttade emigranterna. Intressant är dock att båda staterna haft egna åtgärder om hur dessa förbindelser ska utformas. Dessa skäl utgör staterna väl lämpade att applicera vår teori på. En organisation vid namn *International Organization for Migration* har tydligt förklarat migration som ett fenomen som kräver politisk hantering eftersom det i allt större skala berör fler stater och dess medborgare (IOM:1). Den ropar efter att implementera policys som bättre ska hantera in- och utflyttningarna mellan stater. Detta är inget enkelt problem att lösa men organisationen menar att en väl utvecklad policy som hanterar migrationsflödet bättre kan undvika migrationsrelaterade problem (IOM:2). Förbindelsemekanism teorin och dess implementering, som vi har i våra två fall, tyder på ett steg i sådan riktning. Dels visar det på att staterna politiskt insett att åtgärder krävs och dels att dem är värdefulla för en fortsatt statsutveckling. Det är värt att uppmärksamma att stater fortfarande till stor del har ett suveränt ansvar för vilka åtgärder som ska tas och vilka politiska beslut som ska fattas. Detta kommer klarare ses i våra empiriska exempel Filippinerna och Indien.

1.1 Syfte och Problemformulering

Vårt syfte med denna undersökning är att redogöra för förbindelsemekanismer och den roll dem spelar i utvecklingsstater samt se hur dessa växt fram i kontrast till tidigare emigrationspolitik. Mekaniserna har som fokus att behålla kontakten med sin andel emigranter och även i vissa fall attrahera emigranterna tillbaka till staten. Varför detta är relevant och intressant för oss att undersöka är den stora emigration som en del utvecklingsstater upplever och dess konsekvenser som det medför. I samband med detta kommer vi beskriva hur stater hanterar emigrationen genom förbindelsemekanismer. Vi har valt att titta på två stycken stater och efter noga övervägande kommit fram till att staterna

Filippinerna och Indien är dem som är intressanta att undersöka men även dem som har grundförutsättningarna vilket ger dem relevans. Varför vi anser dem båda vara relevanta i vår undersökning och vad som gör dem till goda exempel för att undersöka teorin på är de tydliga PEK policys som staterna implementerat. Motiveringen till att undersöka just dessa två stater ryms i ett antal skäl. Framförallt har dem, som sagt, båda upplevt en stor emigration och är i och med detta representativa för stater där man tydligt kan se effekter av emigrationen. Däremot särskiljer dem sig genom att Filippinerna har en längre historia av emigrationspolitik medan Indien i sin tur har mer nyetablerat på detta område. Vidare upplever båda staterna en ekonomisk utveckling som gör att de inte har råd att förlora allt för mycket humankapital (Martin et al, 2006, s. 58). Skälet till detta är enkelt. Staterna kommer inte kunna fortsätta att utvecklas i samma takt och hänga med ekonomiskt i och med den ökade globala konkurrensen som sker världen över. I våra valda stater kommer vi att belysa vilka förändringar som skett rörande förbindelsemekanismerna för att upprätthålla kontakten med sina medborgare och eventuellt skapa förutsättningar för att återvända till hemstaten. Emigrationsaspekterna är här intressanta att belysa, då den breda forskningen generellt tittat på immigrationsrelaterade frågor.

Utifrån detta har vi formulerat följande frågeformulering:

Hur ser den upprätthållna kontakten ut i Filippinerna och Indien med sina emigranter och vad har förändrats politiskt, ekonomiskt och kulturellt för att stärka denna?

1.2 Metod och teori

Vi kommer i vår uppsats göra en deskriptivt teorikonsumerande analys. Normalt innebär detta att ett enskilt fall står i centrum (Esaiasson et al, 2007, s. 42). Vi kommer däremot beskriva vad som skett i våra två valda stater, Filippinerna och Indien, och hur kontakten upprätthållits med den emigrerade befolkningen. Denna metod kommer ge oss svar på frågor som t.ex. hur man implementerat förbindelsemekanismerna, var förändringar skett och vilka av dessa man har använt sig av (Esaiasson et al, 2007, s. 37). Våra fall, Filippinerna och Indien, är valda enligt principen most similar design (MSSD). Denna princip ämnar beskriva fall med liknande politiska förutsättningar där utgångarna är olika (Landman, 2008, s. 70). Vi kommer däremot att använda oss av MSSD med ambitionen att se hur likartade stater kan använda sig av olika delar av förbindelsemekanismerna för att nå liknande resultat. I praktiken betyder detta att förbindelserna i våra fall kan förbättras via PEK policys. Vi kommer i denna uppsats att göra en klassificeringskomparation. Med denna simplificerar och generaliserar man den insamlade empirin som man tar del av (Landman, 2000, s. 4) och det är också detta vi tillämpat när vi selektivt valt empiri som vi ansett relevant. På så sätt kan vi tydligare dra slutsatser mellan fallen utan att gå in allt för mycket på detaljnivå. Denna medvetna ovilja att fördjupa sig alltför mycket ger en tydligare bild av det generella läget i respektive stat. Detta på grund av att det blir lättare att dra generella slutsatser och gör materialet mer överskådligt och lätthanterligt.

Teorin om förbindelsemekanismer har primärt vuxit fram för att förbättra kontakten med emigranter som i allt större utsträckning flyttar och arbetar utomstatligt. Denna teori är dels uppmärksam och dels viktig eftersom utvecklingsländer haft ett allt större utflöde av emigranter vilket visat sig skada eller i alla fall hämma utvecklingen. Vi har utgått från Anupam Chanders teorier om förbindelsemekanismer. Han har tydligt delat in dessa i tre delar som innefattar; politiska, ekonomiska och kulturella mekanismer. Han säger också att relevansen i dessa tre ligger i att stater har uppmärksammat dem långsiktiga fördelarna för

utveckling genom att stärka banden dem emellan. Skälen till dessa förbättrade förbindelser, enligt teorin, ligger i att emigranter bidrar till en utveckling för staten (Chander, 2006, s. 101).

Förbindelsemekanism teorin har sekundärt också en tanke om att återanknyta emigranter till återvändande för att på så sätt bidra med sin vunna kompetens hämtade under utlandstiden (Chander, 2006, s. 101).

Tanken som teorin har med detta är att via värnande av kontakt underlätta övergångsperioden för ett eventuellt återvändande. Tidigare har politiken varit restriktiv i utvecklingsländer när det kommer till migration. Förbindelsemekanism teorin är däremot väldigt liberal i sin natur då den inte begränsar emigranten utan snarare vill locka tillbaka emigranten genom politiska, ekonomiska och kulturella faktorer.

Problematiken när man jämför för att beskriva ligger i att det inte finns en standardkommission för vad som exempelvis kan ses som en framgång eller ett misslyckande när det kommer till hur väl staten lyckats behålla och återattrahera den emigrerade arbetskraften (Esaiasson et al, 2007, 154) men detta är inte syftet, utan ligger i att beskriva vad som politiskt, ekonomiskt och kulturellt förändrats genom förbindelsemekanismerna.

1.3 Material och Källkritik

Primärkällorna i vårt arbete är den indiska regeringens hemsida där vi hämtat information om deras olika förbindelsemekanismer. Vi anser att denna källa vara en trovärdig och exakt källa för materialet då det faktiskt är den indiska regeringen som har arbetat fram det.

De internetkällor vi använt oss av förutom den indiska regeringen är bland annat *The Economist* och *International Organization for Migration* och *Nationalencyklopedin*. Dessa internetkällor bedömer vi som tillförlitliga då de är kända och allmänt accepterade vilket leder till att vi anser att informationen som bearbetas från dessa källor är korrekt och sakligt grundad.

Litteraturkällorna som vi använt oss av anser vi också vara tillförlitliga då dem är allmänt vedertagna böcker dels inom statsvetenskaplig metod och inom emigrationsområdet. Vi har framförallt använt oss av Esaiassons *Metodpraktikan* och Todd Landmans *Issues and Methods in Comparative Politics* för att motivera våra metodval men litterära böcker har också används vid inhämtning av empiriskt material rörande Filippinerna.

Teorin är baserad på Anupam Chanders artikel *Homeward Bound* som är hämtad från University of Californias vetenskapliga artikelsierier om rättsväsende. Genom att vara publicerad i en vetenskaplig artikelserie så har den genomgått granskningar av andra forskare, så kallat peer review, vilket medför att informationens trovärdighet är stor och korrekt. För att exemplifiera hur tidigare forskning inom området emigration sett ut så använder vi oss av en vetenskaplig artikel skriven utav Jagdish Bhagwati från 1976 som heter *The brain drain*. Artikeln är publicerad i *International Social Science Journal* och har även använts som ett underlag till en konferens om arbetslöshet, internationell fördelning, social utveckling och den internationella fördelningen av arbete i Genève organiserad av *International Labour Office* (Bhagwati, 1976, s 691). Med detta som utgångspunkt så anser vi att det som Bhagwati presenterar kan anses som en allmänt accepterad grund för hur tidigare forskning och uppfattning om emigration sett ut.

1.4 Avgränsningar

I undersökningarna genom uppsatsen så bearbetar vi endast materialet rörande den specifika frågeställningen som vi utgår ifrån. Alltså det material som rör staters potential att

behålla en kontakt med medborgare som emigrerar för att arbeta i andra stater, där vi specifikt tittar på de politiska, ekonomiska och kulturella förutsättningar som ges.

Det material som vi kommer använda oss av är taget från och med 1990 och fram tills idag 2010. På så sätt erbjuds vi att se en förändring samtidigt som ett resultat inte baseras på för gamla uppgifter och därmed har en tidsmässig relevans för nutida fördjupning i ämnet.

Det vi inte tittar på och därmed också avgränsar oss med i undersökningen är varför människor flyttar, utan fokus ligger i att undersöka de förbindelsemekanismer som våra val av stater har med de emigrerade medborgarna. En annan tydlig avgränsning som vi gör i vår uppsats är att vi inte kommer undersöka ifall de politiska, ekonomiska och kulturella förbindelsemekanismer är bra eller dåliga. Undersökningen kommer utreda vilka förbindelsemekanismer staterna använder sig av och också till vilken utsträckning de implementerat Chanders teori.

I vår undersökning baseras analysen på att titta på diverse politiska, ekonomiska och kulturella verktyg som en stat har för att upprätthålla och behålla förbindelser med sina emigranter.

Vi har fått göra ett urval bland de olika beslut och program som finns inom varje kategori och därför kommer vi i texten att presentera de som vi anser vara de viktigaste för att förstå staters agerande för att upprätthålla och behålla kontakten.

1.5 Disposition

Uppsatsen kommer att inledas med att förklara återkommande begrepp samt motiveringar för vårt valda ämne och vad som skall studeras. Följande delar så som syfte, metod, material och avgränsningar är korta komponenter som har till roll att förklara tillvägagångssättet av problemområdet.

I nästa del beskriver vi förbindelsemekanism teorin och dess förgreningar. I denna förklaras det också vilka metoder stater med hög emigration kan vidta för att bättre lösa emigrationens konsekvenser. Vidare kommer vi att redogöra för våra två valda fall och motivera valet genom en skriven empiri som ställs i relation till teorin och hur denna är applicerad och implementerad i staterna. Sist kommer vi göra en komparation staterna emellan där även analysen och slutsatserna redovisas.

2 Teori

2.1 Förbindelsemekanism teori

I takt med att den ekonomi- och handels liberalisering som kommit att inträffa med grogrund på 1990-talet har utvecklingsländer sett sina emigranter som en nyckel till att öppna upp för internationell handel och investeringar. I samband med detta iaktogs det också att de utvandrade inte automatiskt behöll en relation med sitt hemland. Istället för att upprätta skatter så att hemstaten kunde nyttja emigrationen, som tidigare teorier antytt (Chander, 2006, s. 107), så försökte stater bevara kontakten och därmed gynnas av de dessa genom andra metoder – förbindelsemekanismer, skapade för att behålla kontakten med de temporärt och permanent emigrerade och på så sätt gynnas av dem på sätt som kommer diskuteras senare i texten.

Teorin om förbindelsemekanismer delas in i tre generella inriktningar – politiska, ekonomiska och kulturella även om de i praktiken går in i varandra (Chander, 2006, s. 109). Förbindelsemekanism teorin kommer att appliceras på Filippinerna och Indien som båda är utvecklingsländer med stor grad av emigranter och har stor andel remitteringar som tjänas utanför hemstaten och som används för investeringar.

Teorin är dock en av ung karaktär och det är värt att påpeka att i de existerande metoderna finns det fortfarande gott om utrymme till innovation (Chander, 2006, s. 108).

2.1.1 Politiska förbindelsemekanismer

Stater med hög emigration har börjat tänka om och se sina emigranter som fortlöpande politiska medlemmar i sina samhällen. Staterna har börjat tillgodose en rad politiska rättigheter till de människor som bestämt sig att flytta utanför gränserna, kort- som långvarit.

1. Dubbelt medborgarskap
Under loppet av femton år har världens största emigrationsländer reviderat sin lagstiftning och tillåtit permanent dubbelt medborgarskap (Chander, 2006, s. 109).
2. Röstberättigande
Röstberättigande är något som har givits till emigranter och fått större vikt inom bonding teorin. Detta skapar incitament hos emigranten som får sin politiska röst hörd trots sin fysiska frånvaro i landet (Chander, 2006, s. 110).
3. Direkt representation
Vissa stater har tagit utlandsröstandet ett steg längre och skapat lagstiftande säten åt sina utlandsstationerade medborgare (Chander, 2006, s. 111).
4. Emigrant visum
Stater har utformat långsiktiga flerbäsovisum för emigranter utan dubbelt medborgarskap. Detta för att på ett enklare sätt attrahera en arbetskraft som flyttat men som kan tänkas återvända till den inhemska arbetsmarknaden. Det skapar även en grund för turism och investeringar. På så sätt förnyas familjära och andra band till hemlandet (Chander, 2006, s. 112).
5. Dokument för utvandringsmedlemskap

Stater har introducerat möjligheten att bli en slags kortbärande medlem i hemlandet vilket innebär att man som tidigare medborgare eller barn, barnbarn eller barnsbarnbarn till en medborgare kan erhålla ett dokument som berättigar individen att lättare återkomma till sina rötter i hemlandet. Förmåner som följer med detta dokument är exempelvis av ekonomisk och akademisk karaktär och tillåter tillträde till arbete och högre utbildningsinstitutioner (Chander, 2006, s. 112).

2.1.2 Ekonomiska förbindelsemekanismer

En skillnad i inkomst har uppmärksamats mellan emigranten och hemstatens egna medborgare. Detta har lett till en önskan att öka ekonomiska relationer med landets emigranter (Chander, 2006, s. 113). Emigrantens bidrag ses inte bara finansiellt, där han genom återsändelse av pengar eller investeringar bidrar till landets ekonomi, utan ses också ur ett humankapitalt perspektiv. Detta ökade humankapital och dennes ökade informationskunskaper är viktiga för framgång i en globaliserad ekonomi (Chander, 2006, s. 113).

2.1.3 Kulturella förbindelsemekanismer

Slutligen, när man kommer in på de kulturella aspekterna av förbindelsemekanismer, ska det betonas att dessa är minst lika relevanta som ovanstående nämnda. Här innefattas t.ex. frågor som direkt syftar till att känslomässigt förmå emigranten att återvända. Chander menar att ”emigrantens känsla och kopplingar till hemstaten måste återupplivas som en investering för nuet och framtiden” (2006, s. 116) och är ett påstående som summerar hans starka åsikter och teorier om att förbindelsemekanismer i alla tre former är oerhört viktiga för länder med hög andel emigration.

3 Bakgrund

Anledningen till att vi använder oss av Jagdish Bhagwati som ett exempel på tidigare forskning är för att skapa en förståelse för ämnet emigration, brain drain och förbindelsemekanismer. Detta för att visa på skiftet i politiken rörande just detta. Att man har gått allt mer från en tanke att emigrationen är dålig, till synen idag att emigration kan leda till vinst för hemstaten. Olika förbindelsemekanismer ska fungera som ett band mellan staten och emigranten istället för att applicera mer tvingande åtgärder som t.ex. att ta ut skatt på emigranter som Bhagwati presenterar. Genom Bhagwati vill vi kontrastera skillnaden mellan uppfattningen om emigration som ett problem eller som en möjlighet och det politiska tillvägagångssättet.

3.1 Brain drain som tidigare forskning

De politiska förslagen om emigration och dess effekt kan enligt Bhagwati delas in i tre kategorier. Först dem som försöker minska det, vidare dem som accepterar det men försöker minska konsekvenserna för utvecklingsstaterna och slutligen dem som accepterar brain drain och dess konsekvenser men använder de positiva effekterna av brain drain för att utveckla utvecklingsstaterna (Bhagwati, 1976, sid.719).

Behovet av att särskilja på vilken part som det ställs krav på är också enligt Bhagwati en nödvändighet. D.v.s. ifall förslaget kräver att det är utvecklingsstaten, den utvecklade staten eller ifall det är ett behov av samarbete. Ifall det kräver ett samarbete så måste det också fastställas ifall målet går att nå med antingen ett bilateralt eller ett multilateralt samarbete (Bhagwati, 1976, s. 720).

För att minska effekten utav brain drain på en stat i utvecklingsfas så presenterar Bhagwati två huvudsakliga policy inriktningar. En med fokus på restriktiv hållning och en med fokus på uppmuntrande hållning.

De restriktiva besluten rörande emigration kan enligt Bhagwati ses som utvecklingsstaters motsvarighet till de utvecklande ländernas eventuella restriktiva immigrations beslut. Exempel på hur en utvecklingsstat kan använda restriktiva policybeslut rörande emigration kan enligt Bhagwati ta olika form. Det vanligast förekommande är dock; nekande av pass, krav på att stanna kvar och arbete i landet efter avslutat utbildning eller att allmänt försvåra utresemöjligheter för invånarna (Bhagwati, 1976, s. 720). Det kan dock vara problematiskt att påtvinga emigranter till att återvända eller att stanna kvar i staten. Reglerna som etableras kan vara mer utav olägenheter för befolkningen, överkomliga av de som har kapacitet, samtidigt som de blir ratade av de som restriktionerna påverkar. Vilket kan få motsatta effekter på dess effektivitet och förankring i samhället (Bhagwati, 1976, s. 720). En del i att lösa problem med brain drain ligger enligt Bhagwati att skapa attraktiva möjligheter i hemlandet för de som planerar att emigrera. Fokus ligger på att de utvecklings stater som har en problematik med brain drain ska genom diverse beslut locka och försöka få befolkningen att stanna. Till detta kan man ta exempel så som löneökning och förbättrade forsknings anläggningar och arbetsmöjligheter (Bhagwati, 1976, s. 721). Även om många olika områden inom arbetslivet i utvecklingsstater har förbättringsmöjligheter och

förutsättningar för att skapa en minskad emigration så finns där svårigheter. Den största problematiken för en utvecklingsstat enligt Bhagwati är svårigheten att minska det direkta gapet mellan arbetssituationen i hemstaten och i dem utvecklade staterna. På grund av att de utvecklade staternas förutsättningar i resurser är så pass stora från början jämfört med utvecklingsstaten. Samtidigt finns en problematik genom att enbart höja löner till den internationella nivån då detta kan enligt Bhagwati leda till ojämlikhet och ha en välfärdsreducerande effekt som inte utvecklingsstater kan negligera (Bhagwati, 1976, s. 721). Den tidigare teorin tar också upp och analyserar det förkommande argumentet, att utvecklingsstater har överutvecklat dess utbildningsmöjligheter och därför blir arbetslöshet och emigration en direkt konsekvens utav detta. På kort sikt kan detta ge resultat i att emigrationsökningen avtar men ser man det utifrån ett längre perspektiv så kan det vara problematiskt att minska utbildningsplatser. Modellen bygger på att man exakt beräknar behovet av olika yrkeskategorier i samhället. Detta är inte helt enkelt att reda ut och kan leda till problematik i ett samhälle ifall behoven förändras då t.ex. genom att det inhemska utbudet minskar och produktionen av nya yrkesverksamma är begränsad. Dock är det osannolikt att politiska beslutande begränsningar av utbildnings möjligheter är en bra väg att gå. Även om det kan ge ett sken av att lindra emigrations problematik så är frågan ifall det går att implementera i verkligheten med tanke på de möjligheter som emigration idag kan ge emigranten och landet i form utav ekonomiska vinster (Bhagwati, 1976, s. 721).

Förutom den restriktiva och den uppmuntrande hållningen för stater så presenterar Bhagwati vad han anser vara den mest hållbara inriktningen att gå, för att komma åt problematiken med brain drain. En så kallad kompensations modell där utvecklade stater kan minska förekomsten utav brain drain från underutvecklade stater genom att använda sig av extraskatt på det arbete som emigranterna genomför i immigrationsstaten (Bhagwati 1976, s. 722). Konceptet att använda sig av extraskatt på de som emigrerar grundar sig i uppfattningen att det bör ske en vinstöverföring till utvecklingsstaten från mottagaren av dess utbildade befolkning. Där Bhagwati anser att en extraskatt på den inkomsten emigranten har är lämplig under en period på upp till 10 år, där vinsten skickas till Förenta Nationerna som sedan fördelar ut den till utvecklingsländerna (Bhagwati, 1976, s. 723-724). Tillvägagångssättet för att ta ut skatten blir så att det är de underutvecklade staterna som väljer nivå på den och legalt äger rätten att bestämma, medan det blir emigrantens mottagarstat som får i uppgift att samla in den. Samtidigt så ska skatten ratificeras av ett särskilt FN-fördrag där man fastslår att intäkterna från skatten går till FN för att dela ut det till utvecklingsländer genom t.ex. United Nations Development Program (UNDP) (Bhagwati, 1976, s. 724). Detta blir en tvärlösning mellan att dels möjliggöra för människor att arbeta vart de behagar men samtidigt så får utvecklings staten en möjlighet att få tillbaka de pengar som emigranten ”kostat” i t.ex. utbildning.

3.2 Filippinsk bakgrund

Öarna som utgör Filippinerna är en stat som är präglad av en politisk historia som har sett väldigt olika ut. Staten har gått från att vara en spansk koloni fram tills 1898 till att vara ett ”självstyre” med ett nära samarbete och stark influens från USA (CIA:1). År 1946 blev Filippinerna en suverän stat. Dock förblev det en politisk ostabilitet i landet som kom att bli fortsatt omständig om inte värre efter de koloniala makternas avlägsnande. Under hela 1900-talet var det politiska klimatet genomsyrat av stora orättvisor med stora klyftor bland befolkningen och var som tydligast under de 20 åren Ferdinand Marcos höll sig fast vid makten (CIA:1). Den välbärgade minoriteten gynnades oerhört av Marcos regim, medan en stor proportion av civilbefolkningen, (närmare bestämt 30 miljoner människor vilket utgör ca

en tredjedel) levde på under en dollar om dagen (Svtplay & Census), och är något som FN har stämplat som extrem fattigdom samt ett av millennium målen att bekämpa (UN). Emigrationen från Filippinerna har pågått sedan 1970-talet och 2006 beräknade man att ca 8.1 miljoner filippiner befinner sig utomlands för att arbeta eller bosätta sig (Migrationinformation:1). Anledningen till att emigrationen fick en stark framväxt under 1970-talet var att Filippinerna upplevde svåra ekonomiska problem och p.g.a. detta fanns det väldigt få jobb i staten. Samtidigt fanns det en stor efterfrågan på arbete i andra stater och många filippiner flyttade till de oljerika Gulf-staterna för att arbeta med byggnadsarbete (Migrationinformation:2). Sedan dess har Filippinerna fortsatt ha en stor emigration och av både utbildad och icke utbildad arbetskraft över hela världen. Idag är Filippinerna på väg mot en stabilare demokratisk stat med större interdependens mot omvärlden. En stor andel filippiner flyttar utomstatligt och blir temporära emigranter som skickar hem remitteringar. Vad man dock insett är värdet av att behålla kontakten med sina emigranter och även värdet av att attrahera dem till att komma tillbaka och därmed berika landet med humankapital och kompetens. Detta är något som fortsättningsvis kommer redovisas förklarande och vi kommer undersöka hur de politiska, ekonomiska och kulturella förbindelsemekanismer sett ut i landet Filippinerna.

3.3 Indisk bakgrund

Indien har sedan sin självständighet från det brittiska imperiet 1947 varit en suverän stat. Idag har staten en befolkning på ca 1,2 miljarder individer, uppskattat i juli 2010 (CIA:2). Utöver detta så beräknar man att det ungefär finns 25 miljoner indier i världen idag som antingen emigrerat eller är födda av emigranter utomlands (Migrationinformation:3). Den indiska emigrationen började växa fram under kolonialtiden då många lämnade hemstaten för att etablera sig i delar av det brittiska imperiet. Det var under det första årtiondet efter självständigheten som den verkliga arbetskraftsemigrationen tog fart. Anledningen bakom detta var dels banden man hade till Storbritannien men framförallt behovet av arbetskraft som fanns där. Då var det män med ingen eller mycket liten utbildning som oftast begav sig för att söka arbete i andra stater (Migrationinformation:4). Emigrationen har sedan dess förändrats i sin karaktär. Idag kan man utskilja två kategorier av emigranter, den första är den utbildade arbetskraften som åker till USA, Kanada, Storbritannien eller Australien. Den andra typen är en semiutbildad arbetskraft som åker till oljeexporterande stater i mellanöstern (George et al, 2007, sid: 99). Det fanns dock en rädsla under 1970 och 1980-talet att Indiens emigration skulle leda till en kraftig brain drain (George et al, 2007, sid: 101). Denna uppfattning har emellertid förändrats och fokus ligger idag på förbindelsemekanismer mellan stat och emigrant och istället för att prata om brain drain så pratar man om brain gain.

4 Fall

4.1 Filippinerna

Filippinerna är en stat som har den högsta arbetskraftsutvandringen i Asien. Med en årlig emigration på ca 500,000 personer under hela 1990-talet har emigranterna gått från att emigrera till mellanöstern till att bli en stat där man migrerar till väldigt olika platser runt om i världen (Massey et al, 2004, s. 217). Utvecklingsstater som Filippinerna har idag en nationell policy om att utbilda emigranter i hantering av utvandring och har t.o.m. utgivit en handbok i detta. Filippinerna ser nu sin befolkning som den absolut viktigaste exportvaran. Detta är något som också bekräftas med att en utav elva filippiner numera lever utanför landets gränser. Paradigmskiftet har gått från att se sin utvandrade befolkning som en direkt förlust till en mer långsiktig investering i staten. (Chander, 2006, s. 108). Tidigare hade det utlysts varningar över det förlorade humankapital som försvann med de emigrerade från utvecklingsländer till framförallt västvärlden och därmed förlusten av yrkeskunniga arbetare som fick utvecklingsländerna att avstanna ekonomiskt, men bilden kom emellertid att ändras. Man började se den långsiktiga nytta som emigranterna kunde tillföra landet. Istället för att beskatta emigranterna som Jagdish Bhagwati antydde var en moralisk skyldighet gentemot hemlandet så skulle man nu genom olika mekanismer vårda relationerna mellan emigranten och hemlandet (Chander, 2006, s. 108)

I samband med all den emigration av arbetskraft som staten upplevt har det också blivit den stat med det mest utvecklade migrationssystemet i Asien. I landet finns statliga regeringsorgan som har till uppdrag att expandera möjligheterna för emigranter (Massey et al, 2004, s. 217). Att regeringsorgan insett emigrationens konsekvenser och aktivt påverkar emigrationspolitiken är den första och kanske mest tydliga politiska förbindelsemekanismen som staten vidtagit. När toppskiktet i politiken börjar vidta åtgärder på detta sätt kan det tolkas som att det är en viktig del av dess politiska program. Vidare betyder inte detta att programmen är optimalt dugliga och fulländade i sin karaktär. Viktigt att hålla i åtanke är emigrationens relativt unga förekomst i landet vilket utgör det primära skälet till att programmen fortfarande har utrymme till förbättring. Ett tydligare empiriskt exempel på en regeringsåtgärd är ett statligt organ vid namn *the Department in the Philippine Overseas Employment Administration* (POEA). Detta har skapats och utformats i syfte för att statistiskt få en större förståelse för antalet återvändande emigranter (Massey et al, 2004, s. 217). Bristen i detta statliga organ ligger dock i att det enbart statistikför emigranter som återvänder för att få förnyat visum till immigrationslandet. I och med detta så tar man i staten inte reda på siffran över alla de emigranter som återvänder för att stanna utan snarare till migrationsflödet av människor. Problematiken som följer med POEAs brister utläser vi som att de verkligt drabbade individerna är dem som genom sitt återvändande inte tas om hand och reintegreras in i arbetsmarknaden. Vissa utformningar finns för reintegration och dessa håller systematiskt på att utvecklas nu när man de senaste åren tydligare sett de positiva effekterna av landets emigranter. Tidigare var återvändande emigranter av litet intresse för staten generellt sett. (Massey et al, 2004, s. 217).

1998 konstaterade den filippinska regeringen att, grovt räknat, fanns det nästan 7 miljoner filippiner arbetandes utanför Filippinerna. Av dessa var 2.94 miljoner emigranter med temporära arbetskontrakt, 2.15 var immigranter och resterande 1.88 emigranter utan papper (Massey et al, 2004, s. 218). Analys gjord av "*National Demographic Survey*" och "*Survey of Overseas Workers*" har sammanställt data om att emigranter vanligtvis återvänder mellan 3 till 6 år efter emigration och påverkas starkt av den arbetsbrist som råder i landet.

Siffran över emigrerade har stadigt ökat varje år och det är dessa tre segmenten av emigranter som är intressanta att beskriva i samband med filippinsk migrationspolitik.

Dubbelt medborgarskap var något högst förbjudet enligt den filippinska konstitutionen och sade att ”dubbel lojalitet från medborgarnas sida är ett hot mot det nationella intresset och skall behandlas enligt lag”. Men år 2003 kom detta att ändras helt när Filippinerna började erbjuda sina emigranter möjligheten till dubbelt medborgarskap (Chander, 2006, s. 109-110). Robyn M. Rodriguez som har skrivit en uppsats i ämnet säger att en globaliserad värld varit katalysatorn i den totala omvändningen i fråga (Rodriguez, 2002, s. 341) och menar på att ett dubbelt medborgarskap implicit skapar en ökad förbindelse till hemstaten. 2003 gav den filippinska staten även röstberättigade emigranter den grundläggande rättigheten att rösta trots att de inte längre var medborgare boende i Filippinerna (Chander, 2006, s. 110). De politiska åtgärder som beskrivs här tyder båda på en tydlig och omvälvande förändring av den politiska strukturen. Här kan vi dra slutsatsen att den kraftiga emigrationen är grundpelaren i reformerna samt den ändrade synen på den filippinske emigrantens bidrag för staten.

Ekonomiska förbindelsemekanismer har inte varit frånvarande i Filippinerna. Ett filippinskt utvecklingsprogram, *Lingkod sa Kapwa Pilipino*, har som mål att kanalisera filippinska emigranternas bidrag och kan vara både finansiella och/eller i form av hämtad kompetens från utlandet. Bidragen riktas mot att främja skolsystemet, den allmänna hälsan och ge ekonomiska bidrag till de sämst ställda medborgarna i landet (Chander, 2006, 114). Här kommer vi in på trenden som tidigare beskrevs om att emigranter inte längre ses som en förlust för staten utan en mer långsiktig investering. Genom att upprätthålla en kontakt ökar möjligheten för remitteringar till hemstaten. I och med att dessa remitteringar utgör en betydande del i ekonomin så främjas Filippinerna på så sätt att de kan använda finanserna till att utveckla den offentliga sektorn, så som läroverk och sjukvård, och därmed öka välbefindandet bland befolkningen.

Kulturella förbindelsemekanismer ska även dessa ses som ett viktigt inslag i den övergripande teorin. Även denna del har implementerats i Filippinerna. I staten uppmärksammar man emigranternas värde genom att ha utnämnt december månad som ”Month of Overseas Filipinos” (Chander, 2006, s. 114) och delar även ut pris till emigranter som bidragit till hemstaten eller till immigrationsstaten på något sätt. Detta är ett väldigt påtagligt exempel på hur trenden pekar mot att man kulturellt ser vikten av att behålla och återfå kontakten med emigranter samt att det kan stärka banden länderna emellan också i politisk mening.

“1980 skapade Filippinerna “Kommissionen för utlandsboende filippiner” för att främja intressen och välmående hos filippinska emigranter. En kommission som inte bara skulle sträcka sig till filippiner utomlands men även emigranter med medborgarskap i andra länder och dess avkomlingar” (Chander, 2006, s. 117)

Utifrån detta direkta citat ser man att förbindelsemekanismerna inte bara färgat politiken och ekonomin. Filippinerna har kommit att inse värdet av en välmående emigrant och att detta kan stärkas via förbindelsemekanismer som i detta fall var en kommission med uppdrag att undersöka och främja intressen. I folkmun har den filippinska emigranten till och med fått epitetet “den nya nationalhjälten” (Rodriguez, 2002, s. 341), en klar indikation på hur man under senaste tiden skiftat åsikt om emigranten och vad den betyder för staten och samhället i stort.

4.2 Indien

För att hantera de PEK policys som finns och sin emigrerade befolkning etablerade Indien ett departement, 2004, med namnet *Ministry of Overseas Indian Affairs* (MOIA) med syftet att verka för utveckling genom koalitioner i en värld utan gränser. Departementet hade som primärt fokus att etablera kontakter med dem indier som emigrerat, deras ättlingar osv. och moderlandet (MOIA:1). Samtidigt söker man nu bygga långsiktiga förhållanden genom olika nätverk mellan de indiska emigranterna som finns i utlandet i dagsläget (MOIA:1). I deras resultat rapport från 2009-2010 så beskriver departementet sin vision som;

"Foster sustainable, symbiotic and strategic engagement between India and Overseas Indians across the economic, social and cultural space that will best serve India as an emerging global power and meet the expectations of the overseas Indian community as a significant constituency across the world" (Result Framework Document, MOIA, 2009-2010, s. 2).

Alltså helt i linje med Chanders teori om förbindelsemekanismer för att behålla en kontakt med sin emigrerade befolkning. Departementet går till och med längre och ser sig själva som en service funktion till de emigranter som finns i andra stater. De har ett inriktat syftet att bidra med sin service till vad man kallar *People of Indian Origin* (PIOs) och *Non-Resident Indians* (NRIs) (MOIA:1). Det poängteras i visionen att det ligger i statens intresse att behålla en kontakt och att arbeta för en kontakt med sin emigrerade diaspora då dessa är ett verktyg för att fortsätta växa ekonomiskt. Detta återanknyter till Chanders uppfattning om varför PEK policys etablerats.

I linje med de politiska åtgärderna för att attrahera den emigrerade befolkningen så har den indiska regeringen etablerat *Scholarship Programmes for Diaspora Children*. Programmet är tänkt till att göra Indien till en lockande kunskapsstat för barn och ungdomar till indier som befinner sig i andra länder. Tanken är att göra Indien till ett centrum för högre studier. Programmet är öppet för den indiska befolkningen i över 40 olika länder i hela världen och innefattar de länder som har en betydande indisk befolkning (MOIA: 2). Genom att erbjuda studenter från PIOs och NRIs en möjlighet att studera i Indien så ökar de chansen att studenterna stannar kvar efter avslutade studier och börjar arbeta och bidra till den indiska utvecklingen och därmed tillväxten. Samtidigt får människor en möjlighet att studera, vilket dem eventuellt inte hade kunnat få i det landet de befinner sig i. Utbildningsprogrammet kan ses generera en "win-win" situation där båda parterna gagnas.

Sedan 2006 erbjuds PIOs möjligheten till ett slags "dubbelt medborgarskap" där man blir registrerad som *Overseas Citizen of India* (OCI) men medför politiskt restriktiva rättigheter. Här innefattas dem som vid något tillfälle haft ett indiskt medborgarskap men av sagt i form av ett utbyte mot ett nytt i immigrationsstaten. Begränsningen ligger i att dessa OCIs inte får rösträtten tillbaka men får det enklare med inresevisum och kan stanna livet ut och integrera sig tillbaka in i samhället (MOIA: 3). Detta medför alltså att de kan stanna och leva hur länge de vill i Indien utan att ansöka om medborgarskap dock utan politiska rättigheter. OCI har också fullmöjlighet att använda sig fullt ut av olika anläggningar rörande ekonomi, finans och utbildning dock så har de inga möjligheter att införskaffa jordbruks eller plantage egendomar. Utöver detta så meddelar ministeriet ifall specifika fördelar/restriktioner uppkommer eller försvinner (MOIA: 3). Genom att införa OCI så möjliggör den Indiska staten för dess människor som tidigare var medborgare att åka till Indien smidigt och lätt. Resultatet kan då bli att man i en större utsträckning behåller sin kulturella grund i Indien trots att man inte längre bor och arbetar där. Då genom att de kan resa ut och in helt fritt så kan det kännas att steget mellan den gamla och den nya staten är väldigt liten.

Indien har också etablerat ekonomiska förbindelsemekanismer i linje med det som Chander beskriver. Som ett exempel på detta kan man ta *Indian Community welfare Fund* (ICWF). Det primära syftet för ICWF är att bistå Indiska medborgare som arbetar i andra länder (NRIs), det är vad man beskriver som välfärds service på plats för de som är mest behövande. Exempel på vad ICWFs uppgifter är att t.ex. hjälpa nödställda indiska arbetare inom hushållssektorn och andra mer utsatta arbetsmarknader med mat och logi vid akut behov, att förse akut sjukvård till indier i nöd som befinner sig utomstatligt, att förse rättslig hjälp till indier som inte har råd att bekosta det själv med mera. (MOIA: 4) Inrättandet av denna fond signalerar till de indier som arbetar utomlands att regeringen och staten fortfarande bryr sig om dem och prioriterar deras välbefinnande. Den indiska staten tar på sig ett ansvar för sin mest utsatta befolkning, trots att de sökt sig utomlands för att arbeta. Fokus för fonden ligger i att hjälpa de mest behövande, de som blivit lurade av mellanhänder till att komma och arbeta under svåra förhållanden, de som har varit offer för svåra olyckor, övergivna makar/fruar eller odokumenterad arbetskraft (MOIA: 4). Anledningen till att en stat agerar på detta sätt är enligt Chanders teori att de inser det ekonomiska bidraget från de som arbetar utomlands (Chander, 2006, s:113). Självklart finns här även andra aspekter som förklarar varför stater hjälper sin befolkning som arbetar i andra länder, framförallt de utsatta grupperna men genom inrättandet av denna fond har den indiska staten inrättat ett socialt trygghetssystem för de som arbetar i andra länder, en sorts ekonomisk trygghet.

Ännu ett steg i att skapa en ekonomisk kontakt enligt förbindelsemekanismer som Indien genomfört är *Overseas Indian Facilitation Center* (OIFC). OIFC är en statlig organisation med ett syfte att skapa, förbättra och möjliggöra ett ökat ekonomiskt samarbete mellan PIOs och NRIs och Indien. Detta för att öka det tänkbara ekonomiska utbytet som gagnar både de emigranterna i utlandet och Indiens ekonomiska utveckling (MOIA:5). Uppgifterna som OIFC har är breda och de äger ett mandat att agera inom många olika områden som t.ex. kunskaps nätverk, möjliggöra samarbete mellan företag, investerings underlättande i Indien för PIOs och NRIs (MOIA: 5). Organisationens syfte kan sammanfattas till att skapa en ökad vilja bland emigranter att genomföra investeringar, öka samarbetet mellan diaspora företag och inhemska företag i ett syfte att utveckla den indiska ekonomin. Detta genomförs bland annat genom vad man kallar *Investor Interactive Meets* med specifika målgruppsländer för att uppmuntra till investeringar i Indien (MOIA: 5). I förhållande till Chanders ekonomiska mekanismer så är OIFC ett tydligt exempel på hur en stat med hjälp av ekonomiska mekanismer agerar uppmuntrande för att skapa förutsättningar i hemstaten. Genom att skapa investeringar i Indien skapar man jobb och möjligheter för befolkningen och incitamenten att emigrera minskar, samtidigt så kan även effekten utav brain drain minskas. Det kan också skapa en vilja bland de indiska emigranterna att flytta tillbaka till Indien då kontakten och utbytet mellan dem två ökar.

Under 2008 började den indiska regeringen att genomföra lättnader för investeringar från utlandet, så kallat FDI (Economist). Det nya systemet syftar mest till att ta bort restriktioner för FDI investeringar inom olika sektorer som tidigare var mer kontrollerade (Economist). Detta gjordes för att snabbare integrera den indiska ekonomin i den globaliserade, där fokus finns att avreglera och öka liberaliseringen av olika marknader (Manual on Foreign Direct Investment in India, 2003, sid: 3). Det gjordes med motivet att attrahera en större införsel av FDI till Indien genom NRIs och PIOs som den indiska regeringen har genomfört denna liberalisering av investeringar från utlandet. Anledningen till att man genomför denna liberalisering för att man insett vikten utav det kapital som förs in till Indien genom NRIs och PIOs via FDI. Mellan 2006 - 2007 så fördes ungefär 19.5 miljarder dollar in till Indien på detta sätt (Economist). Tidigare så fick FDI-investeringar i Indien inte överskrida vissa procentenheter. Detta gäller än idag men man har dock ökat procenttaket. Investeringar i t.ex. fraktflygbolag har höjts från 49 % till 74 %. Procenten berättar om den

maxgräns som icke indiska medborgare tillåts investera (Economist). Alltså finns där fortfarande en del restriktioner för PIOs medan NRIs har full möjlighet att investera i Indien eftersom de fortfarande är medborgare.

I sin teori om förbindelsemekanismer tar Chander även upp vikten utav kulturella mekanismer för att stater ska kunna behålla ett band med sin emigrerade befolkning. *Know India Programme* är ett program som den indiska staten infört för att skapa en medvetenhet bland ungdomar med indiska föräldrar som emigrerat till andra stater. Programmet varar under tre veckor och vill skapa en medvetenhet om olika aspekter på livet i Indien och dess utveckling inom olika områden (MOIA: 6). Den indiska staten betalar för deltagarnas vistelse i Indien och betalar även stora delar av flygbiljetten ifall deltagaren fullföljer utbildningen.

Dock kan inte alla genomföra denna utbildning utan man blir utvald. Urvalet är baserat på rekommendationer av chefer från den indiska delegationen som finns i landet (MOIA: 6). Värdet av ett sådant här program kan vara att försöka locka välutbildade barn till emigranter att återvända till Indien genom att visa hur mycket som har förändrats sedan deras föräldrar lämnade landet för att söka lyckan någon annanstans i världen. Att arbeta på detta sätt kan bygga de kulturella banden mellan emigranter och hemland, precis som Chander beskriver det i sin teori.

Pravasi Bharatiya Samman är en utmärkelse som delas ut till indier som lever och arbetar i andra stater. Priset instiftades 2003 i syfte att uppmärksamma indier som antingen flyttat från Indien eller som är av indisk härkomst och lever utomstatligt (MOIA: 7). Inom ett av de följande områdena måste man ha utmärkt sig i för att kunna mottaga priset;

- (a) Better understanding abroad of India;
- (b) Support to India's causes and concerns in a tangible way;
- (c) Building closer links between India, the overseas Indian community and their country of residence;
- (d) Social and humanitarian causes in India or abroad;
- (e) Welfare of the local Indian community;
- (f) Philanthropic and charitable work;
- (g) Eminence in one's field or outstanding work, which has enhanced India's prestige in the country of residence; or
- (h) Eminence in skills, which has enhanced India's prestige in that country (for non-professional workers).

(MOIA: 7).

Detta är ytterligare ett steg till att skapa, upprätthålla och förbättra de kulturella banden till emigranten. Att belöna emigranter för deras insatser är ett försök från den indiska staten att behålla kontakten med antingen indier som inte längre är bosatta i Indien eller också att upprätta helt nya kontakter med t.ex. ättlingar till tidigare indiska emigranter.

Ytterligare ett steg som den indiska regeringen har genomfört är *Tracing the Roots*. Detta instiftades under 2008 av *Ministry of Overseas Indian Affairs*. Tanken är att det ska möjliggöra för emigranter att släktforska i Indien och därigenom spåra sina rötter (MOIA: 8). Till sin hjälp använder sig den indiska regeringen en NGO vid namn *Indiroots* som i över 12 år har hjälpt indier som lever eller är födda i andra länder att spåra sina släktingar och rötter i hemlandet (Indiroots). Genom att hjälpa människor att släktforska och spåra sina rötter kan den indiska staten eventuellt skapa ett starkare band mellan emigranten och hemlandet i en förhoppning om att detta kan leda till en större gemenskap och tillhörighet. Den indiska staten lyfter här fram de indiska kvinnorna som den kulturella vaggan som upprätthåller den nationella kulturen och dess traditioner (MOIA: 9). *Ministry of Overseas Affairs* har av denna anledning tagit särskilt intresse av könsfrågor. Man har börjat ta steg för att säkra välfärden och välbefinnandet av de indiska kvinnor som etablerar sig utomlands för att t.ex. arbeta (MOIA: 9). Fokus för insatserna ligger på utsatta kvinnor som t.ex. blivit övergivna av sina män. Här har departementet startat ett program för att hjälpa kvinnorna med finansiellt stöd men även rättslig hjälp (MOIA: 9).

5 Analys och slutsats

5.1 Analys

Analysen har sitt utgångsläge i det material som vi presenterat genom uppsatsen. Vår metod, som vi har valt använda, ger oss svar på frågor som t.ex. hur man implementerat förbindelsemekanismerna, var förändringar skett och vilka av dessa man har använt sig av (Esaïasson et al, 2007, s. 37). Utifrån ovanstående text kommer vi att genomföra vår deskriptiva analys med syftet att beskriva de likheter och skillnader som staterna anammat och som stärks av Anupam Chanders teori om förbindelsemekanismer. Utgångspunkten ligger i de PEK policys som vi presenterat och analysen kommer därmed baseras på dessa tre grundpelare när vi gör vår komparation på Filippinerna och Indien. Genomgående i analysen är vi väl medvetna om att det politiska, ekonomiska och kulturella mekanismerna överlappar varandra. Trots detta ska vi försöka kategorisera dess tillhörighet så gott det går och därmed förtydliga dem. Analysen kommer avgränsningsvis vara värderingsneutral. Detta syftar till att vi inte kommer ställa oss positiva eller negativa mot det material vi insamlat och presenterat.

Förbindelsemekanismer fyller en viktig funktion, och det är att dem ofta kan stärka banden mellan emigranten och hemstaten. Detta kan stater utforma på olika sätt och Chander som utgör vår teori delar i de i tre kategorier och menar att en kombination mellan alla tre utgör optimala förutsättningar för emigrationskraftiga stater. I våra valda fall har det sätt lite olika ut. Filippinerna är en stat med en relativt lång emigrationspolitisk historia jämfört med Indien. Trots detta kan man hitta distinkta drag hos båda vad gäller PEK policys.

Om vi börjar med att se till de politiska förbindelsemekanismerna i Filippinerna så har staten utvecklat möjligheten till dubbelt medborgarskap, vilket tidigare inte var en möjlighet. I Indien har det sett snarlikt ut där regeringen utformat en möjlighet för NRIs och PIOs att få ett dubbelt medborgarskap. Skillnaden mellan staterna ligger i det faktum att Indien valt att inte ge PIOs rösträtt. När det kommer till institutionella förändringar så har Indien utvecklat ett departement som fokuserar ingående på PEK mekanismer. I Filippinerna har den institutionella biten fortfarande mycket utrymme till förbättring sätt i jämförelse med Indien. Här har man valt att statistikföra emigranter som ska återvända utomstatligt, medan Indien är det en katalysator för att möjliggöra kontakten mellan stat och emigrant antingen politiskt, ekonomisk eller kulturellt. Alltså har de båda staterna institutionellt utvecklats annorlunda, där Indien har valt att fokusera alla program till ett departement så har Filippinerna det mindre utarbetat. Utöver detta så har Indien också utvecklat program för stipendium för barn till emigranter som vill studera på universitet i Indien. Anledningen till detta är att attrahera barn till emigranter att studera i Indien och förhoppningsvis stanna kvar och etablera sitt liv där. Vi har inte hittat någon form utav utbildningsprogram utav denna typ när vi tittat på Filippinerna. Därmed så verkar inte denna aspekt vara en prioriterad fråga för Filippinerna i deras förbindelsemekanismer.

Går man över till de ekonomiska förbindelsemekanismerna så har staterna här även aningen olika tillvägagångssätt dock ligger det i bådars intressen att få tillbaka investeringar i form av monetära medel eller kunskap som emigranterna bidrar med. Filippinerna har ett utarbetat program för att möjliggöra remitteringar av emigranterna som arbetar utomlands. Detta är pengar som primärt skickas tillbaka för att hjälpa familjen som stannar kvar i hemstaten och ska hjälpa dem med deras dagliga levnadskostnad. Incitamenten är att öka välfärden genom att varje enskilt hushåll berikas och därmed kan bidra till samhället och däri framförallt utbildning och sjukvård. I komparation till Indien kan det utläsas att Filippinerna fortfarande är på sin gräsrotsnivå vad gäller ekonomisk hantering av emigrantremitteringar. Indien väljer här istället att lägga fokus på att möjliggöra investeringar från utlandet, från t.ex.

företag som ägs av PIOs och/eller NRIs. Genom att etablera olika centra där investerare och olika intressenter från olika grupper kan mötas och möjliggöra investeringarna. Samtidigt erbjuder Indien en typ av trygghetsförsäkring för sina NRIs som arbetar i andra länder, framförallt de som arbetar med mindre generöst inkomstgenererande arbeten. Den indiska staten tar här ett ansvar för de emigranter som arbetar i andra stater. Detta kan exempelvis vara problem med sin arbetsplats, rättslig hjälp eller sjukhuskostnader. Ansvaret som den indiska regeringen väljer att bistå med kan i sin tur skapa en större vilja att söka sig utomstatligt eftersom tryggheten finns där från hemstaten. Detta kan också medföra en ökad kontakt mellan emigranten och staten.

Man kan genom detta utläsa tydliga skillnader i hur Filippinerna och Indien väljer att fokusera på olika aspekter av de ekonomiska förbindelsemekanismerna. Filippinerna väljer i nuläget att möjliggöra en återsändelse av monetära medel i större utsträckning medan Indien söker efter investeringar i form av kapital och kunskap och därmed möjliggör för t.ex. företag genom avregleringar. Staterna befinner sig i olika stadier och därför är deras behov av ekonomiska förbindelsemekanismer olika, det är inget som säger att Filippinerna i framtiden inte kommer utveckla liknade mekanismer som Indien eller vice versa.

Chander hävdar att de kulturella förbindelsemekanismerna är kanske den viktigaste av de tre eftersom den syftar till att bygga upp ett kulturellt band mellan hemstaten och emigranten för att behålla koppling till hemstaten (Chander, 2004, s. 116). Antagandet säger ett starkare band mellan emigrant och stat ger större chans för en återanknytning. Vi tolkar det Chander säger som att den kulturella grunden är en vital förutsättning för att vidare ha politiska och ekonomiska förbindelser med hemstaten. Vi menar alltså att den kulturella biten utgör en basis så att de politiska och ekonomiska delarna ska frodas och utvecklas. I våra fall så ser vi tydliga kulturella förbindelsemekanismer som syftar till att skapa och stärka de kulturella band som emigranten och staten har. I Filippinerna så har man utnämnt december månad till att hedra dem emigranter som arbetar i andra stater och vars bidrag till hemstaten har skapat en utveckling. Både Indien och Filippinerna delar ut priser för emigranter som utmärkt sig inom olika områden, Filippinerna delar även ut ett pris till mottagarlandet. Det har även i folkmun blivit etablerat att kalla emigranter för "folkhjältar". Indien erbjuder sina PIOs en möjlighet att spåra sina rötter i hemlandet. Samtidigt som man har etablerat utbildningsprogram speciellt inriktade på barn till emigranter i syfte att skapa en kulturell medvetenhet om staten och dess kulturella arv.

5.2 Slutsats

Det som genomgående kan utläsas i vår uppsats är att förbindelsemekanismer kan ha väldigt olika utformning i våra valda stater. Både Filippinerna och Indien valdes med ambitionen att de hade lika förutsättningar enligt MSSD-principen. Båda har en hög emigration, ligger geografiskt i Asien och är utvecklingsländer. Vad de också har gemensamt och som var allra viktigast för oss vid val av fall var att de båda tydligt använder sig av förbindelsemekanismer när det kommer till politiska, ekonomiska och kulturella beslut. Vad som kom att bli intressant under uppsatsens gång var hur olika PEK mekanismerna kunde se ut i respektive land. Utifrån detta kunde vi utläsa att det absolut inte går att standardisera

förbindelsemekanismer och dess utformning och inte heller peka på vilka som är rätt eller fel i form av val. Vidare så kan vi konstatera att både Filippinerna och Indien utformat mekanismerna efter sina grundförutsättningar och möjligheter men att de gjorts på ett sådant sätt att det ska optimera avkastningen av emigranterna och därmed implicit även staten. Utifrån materialet har vi också kommit fram till att våra valda fall befinner sig i nuläget på olika nivåer vad gäller behovstrappan och väljer därför också att fokusera sina insatser på olika områden av förbindelsemekanismerna. Exempelvis fann vi det intressant att Filippinerna valde att lägga sin fokus på att göra det mesta av dem remitteringar staten får i form av monetära återsändelser. Medel som i sin tur skulle bidra till att bygga upp välfärden och därmed också höja levnadsstandarden för alla de sämst ställda medborgarna medan Indien i sin tur lade vikten vid att få sina emigranter till investeringar som vidare skulle främja ekonomin och få den att växa.

Eftersom vi även har en tidslinje som sträcker sig från idag och över 40 år bakåt kan vi se skiftet i båda staternas emigrationspolitiska åtgärder. Vi kan se en teoretisk-ideologisk förändring och utveckling i den informationen vi har tagit del av från Bhagwati till Chander om hur stater agerar för att nyttja och behålla kontakten med sina emigranter. Det vi också kan se i vår bearbetade information är att mekanismer som finns idag syftar till att behålla och etablera kontakt genom att attrahera och möjliggöra istället för att straffa och omöjliggöra emigration. Genom att kolla på förändringarna kunde vi på så vis också se mot vilket håll trenden går vad gäller PEK-policys och kan efter vårt inhämtade material se en tydlig liberalisering och en klar vilja för att anknyta sig till en ökad globaliserad värld där möjligheterna i allt större utsträckning belyses och hindren allt mer försummas. Trenden som vi utläser den säger också att emigrationen inte längre ses som ett problem utan mer som något som kan generera positiva aspekter när det kommer till en stats utveckling. Att människor samlar på sig kunskaper utomstatligt och vid eventuellt återvändande kan applicera dem i hemstaten ger förståelsen att humankapitalet ökar. När det kommer till en positiv utveckling i våra valda fall så kan vi också konstatera att det kan gå olika fort. Filippinerna är den stat som haft de tidigaste emigrationsströmmarna men trots det har förbindelsemekanismer intensivt fortgått i Indien där alla PEK-policys blivit etablerade inom loppet av en 10 års period.

Staters agerande verkar onekligen också betona vikten utav att använda morot och inte piska när de etablerar förbindelsemekanismer med sina emigranter. Att skapa attraktiva möjligheter för emigranten att t.ex. vilja återvända är något som både staten och emigranten drar nytta av. Staten gör det genom ökade tillgångar både i ekonomiska resurser och humankapital och emigranten får en möjlighet att fortsätta det livet som den etablerade i immigrationslandet. Det verkar dock vara svårt för en stat att lyckas etablera ett fungerande förbindelsemekanismsystem endast baserat på t.ex. en av Chanders mekanismer, utan behovet av en kombination av politiska, ekonomiska och kulturella verktyg är grunden för en fungerande kontakt. Med detta sagt så betyder det inte att fler områden ska uteslutas och utvecklas till förbindelsemekanismer mellan staten och emigranten.

I vår analys tar vi upp och betonar vikten i det kulturella verktyget för att skapa en fruktsam förbindelse. Anledningen till detta är att vi anser att varken den politiska eller ekonomiska biten kommer vara effektiv och fruktsam ifall de kulturella verktygen inte fungerar. Utan känslan av att tillhöra något specifikt finns där egentligen enligt oss inget naturligt som attraherar emigranten till den forna hemstaten. I avsaknad av de kulturella verktygen kan de politiska och ekonomiska anses vara riktade till vem som helst i vår värld. Det är i och med användandet av kulturella mekanismer som stater kan attrahera de emigranter som de tidigare tappat.

Utifrån vår frågeställning som ville besvara frågan hur den upprätthållna kontakten ser ut i våra fall och hur den förändrats politiskt, ekonomiskt och kulturellt så anser vi att den är besvarad och genomarbetad samt komparerad för att visa på olika utformningar av teorin. Läsaren kommer förstå de metoder som emigrationskraftiga stater, som i vårt fall blev Filippinerna och Indien, använder sig av i syfte att behålla kontakten och på så sätt främja hemstaten.

6 Referenser

Abella, Manolo, 1997. *Sending workers abroad: a manual for low- and middle-income countries*.

Geneva: International Labour Office

Census = National Statistics Office Manila. Pressmedelände. *Official population count reveals*. Uppdaterad: 2008-04-16.

Tillgänglig: <http://www.census.gov.ph/data/pressrelease/2008/pr0830tx.html>. Hämtdatum: 2010-12-20.

CIA: 1 = Central Intelligence Agency, *the World Fact book- Philippines– Introduction*.

Uppdaterad: 2010-12-21. Tillgänglig: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/rp.html>. Hämtdatum: 2011-01-03.

CIA: 2 = Central Intelligence Agency, *the World Fact book- India – Introduction*.

Uppdaterad: 2010-12-21. Tillgänglig: <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/in.html>. Hämtdatum: 2011-01-03.

Economist = the Economist, 2008. *Freeing foreign investment, Indian relaxes some of the rules for outside investors*. Nyhetsartikel. 2008-03-05.

Tillgänglig: <http://www.economist.com/node/10637146>. Hämtdatum: 2010-12-18.

George, Babu P & Shyamsundar, Anuratha. *The factors that affect Indian Migrants decision to stay in or Counter Migrate from the United States: A Study with Special reference to the role of Tourism related imagery as a determinant*. Journal of Identity and Migration Studies. Vol 1 number 2, 2007. s: 99- 123.

Indiroots = Indiroots webbplats, Startsidea. Tillgänglig: <http://www.indiroots.com/>.

Hämtdatum: 2010-12-20.

IOM: 1 = International Organization for Migrations webbplats. *Migration Management Foundations*.

Tillgänglig: <http://www.iom.int/jahia/Jahia/about-migration/migration-management-foundations/lang/en>. Hämtdatum: 2010-12-15.

IOM: 2 = International Organization for Migrations webbplats. *Developing Migration Policy*.

Tillgänglig: <http://www.iom.int/jahia/Jahia/about-migration/developing-migration-policy/lang/en>. Hämtdatum: 2010-12-15.

Manual on Foreign Direct Investment in India = PDF document från - Secretariat for Industrial Assistance, Department of Industrial Policy and Promotion, Ministry of Commerce and Industry, Government of India. 2003. *Manual of Foreign Direct Investment in India – Policy and Procedures*. Tillgänglig: http://dipp.nic.in/manual/manual_0403.pdf. Hämtdatum: 2010-12-18.

Massey, Douglas S. & Taylor, J. Edward (red.), 2004. *International migration: prospects and policies in a global market*.

Oxford: Oxford University Press.

Jordan, Bill & Duvell, Franck, 2003. *Migration: the boundaries of equality and justice*. Oxford: Polity.

Landman, Todd, 2008. *Issues and methods in comparative politics: an introduction*. 3. ed. London: Routledge

Migrationinformation: 1 = Migrationinformation.org. *The Philippines' Culture of Migration*. 2006. Tillgänglig: <http://www.migrationinformation.org/USFocus/display.cfm?ID=364>. Författad av: Asis, M.B, Maruja. Scalabrini Migration Center – Philippines. Hämtdatum: 2010-12-22.

Migrationinformation: 2 = Migrationinformation.org. *The Philippines' Culture of Migration, Becoming a Labor Exporter*. 2006. Tillgänglig: <http://www.migrationinformation.org/USFocus/display.cfm?ID=364>. Författad av: Asis, M.B, Maruja. Scalabrini Migration Center – Philippines. Hämtdatum: 2010-12-22.

Migrationinformation: 3 = Migrationinformation.org. *The full Picture: The Global Indian Diaspora*. Tillgänglig: <http://www.migrationinformation.org/Profiles/display.cfm?ID=745#8>. Författad av: Naujoks, Daniel, 2009. Hämtdatum: 2011-01-02.

Migrationinformation: 4 = Migrationinformation.org. *Post- Independence Migration to High-Wage Economies*. Tillgänglig: <http://www.migrationinformation.org/Profiles/display.cfm?ID=745#1> Författad av: Naujoks, Daniel, 2009. Hämtdatum: 2011-01-03.

MOIA: 1 = Ministry of Overseas Indian Affairs. *An Overview*. 2009. Tillgänglig: <http://moia.gov.in/services.aspx?mainid=6>. Hämtdatum: 2010-12-17.

MOIA: 2 = Ministry of Overseas Indian Affairs. *Scholarship Programmes for Diaspora Children*. 2009. Tillgänglig: <http://moia.gov.in/services.aspx?id1=45&id=m5&idp=45&mainid=23>. Hämtdatum: 2010-12-17.

MOIA: 3 = Ministry of Overseas Indian Affairs. *Overseas Citizenship of Indian Scheme*. 2009. Tillgänglig: <http://moia.gov.in/services.aspx?id1=35&id=m3&idp=35&mainid=23>. Hämtdatum: 2010-12-17.

MOIA: 4 = Ministry of Overseas Indian Affairs. *Indian Community Welfare Fund*. 2009. Tillgänglig: <http://moia.gov.in/services.aspx?id1=346&idp=346&mainid=23>. Hämtdatum: 2010-12-18.

MOIA: 5 = Ministry of Overseas Indian Affairs. *Overseas Indian Facilitation Center*. 2009. Tillgänglig: <http://moia.gov.in/services.aspx?id1=205&id=m1&idp=205&mainid=196>. Hämtdatum: 2010-12-18.

MOIA: 6 = Ministry of Overseas Indian Affairs. *Know India Programme*. 2009. Tillgänglig: <http://moia.gov.in/services.aspx?id1=42&id=m4&idp=42&mainid=23>. Hämtdatum: 2010-12-20.

MOIA: 7 = Ministry of Overseas Indian Affairs. *Pravasi Bharatiya Samman Award*. 2009.
Tillgänglig:<http://moia.gov.in/services.aspx?id1=30&id=m2&idp=30&mainid=23>.
Hämtdatum: 2010-12-20.

MOIA: 8 = Ministry of Overseas Indian Affairs. *Tracing the Roots*. 2009.
Tillgänglig:<http://moia.gov.in/services.aspx?id1=333&id=m7&idp=333&mainid=23>.
Hämtdatum: 2010-12-20.

MOIA: 9 = Ministry of Overseas Indian Affairs. *Gender Issues*. 2009.
Tillgänglig:<http://moia.gov.in/services.aspx?id1=52&id=m8&idp=52&mainid=23>.
Hämtdatum: 2010-12-20.

NE = Nationalencyklopedins webbplats. Tillgänglig:<http://www.ne.se/engelsk-ordbok/brain+drain/838467>. Hämtad: 2010-12-17.

Result Framework Document = Ministry of Overseas Indians Affairs -*Result Framework Document*. 2009-2010.
Tillgänglig:<http://moia.gov.in/services.aspx?id1=336&idp=336&mainid=6>. Hämtdatum: 2010-12-17.

Rodriguez, Robyn M. *Migrant Heroes: Nationalism, Citizenship and the Politics of Filipino Migrant Labor*.
Citizenship Studies, Vol 6, No 3, 2002.

Svtplay = Sveriges Televisions webbtjänst. *Världens konflikter, Filippinerna*. Sändes: 2010-12-08.
Tillgänglig:http://svtplay.se/v/2260958/varldens_konflikter/del_4_av_6_filippinerna?cb,a1364145,1,f,-1/pb,a1364142,1,f,-1/pl,v,,2277261/sb,p103549,1,f,-1. Hämtdatum: 2010-12-16.

UN = United Nations webbplats. *Millennium Development Goals Indicators*. Uppdaterad: 2008-01-15.
Tillgänglig:<http://unstats.un.org/unsd/mdg/Host.aspx?Content=Indicators/OfficialList.htm>.
Hämtdatum: 2010-12-20.